Dosarul nr. 3-152/2025
2-25138782-15-3-29092025-1

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

05 noiembrie 2025 municipiul Cahul

Judecătoria Cahul (sediul Central)
Instanța compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Cristina Daniliuc
Grefier Alvina Rusu
Cu participarea:
Reclamantului – Ismail Miras
Reprezentantului reclamantului Ismail Miras – avocatul Mariana Turculeț, în baza mandatului nr.***** din 30 octombrie 2025
Reprezentantului pârâtului - Ștefan Bantuș, în baza procurii nr.***** din 10 februarie 2025
Interpretului – Ilia Doțu

a examinat în ședință publică în procedură de contencios administrativ, cererea de chemare în judecată înaintată de reprezentantul reclamantului Ismail Miras, avocatul Mariana Turculeț împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Sud cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

a constatat:

La data de 29 septembrie 2025, Miras Ismail s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Inspectoratul General pentru Migrațiune Direcția Reginoală Sud, privind anularea deciziei de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova nr.*****.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că decizia contestată este ilegală și pasibilă de anulare, întrucât a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor art. 52 din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova.

Astfel, potrivit art. 52 din legea menționată, decizia de returnare reprezintă un act administrativ al autorității competente pentru străini, prin care șederea unui străin este declarată ilegală și prin care acesta este obligat să părăsească teritoriul Republicii Moldova într-un termen expres prevăzut de lege, respectiv: în maximum 15 zile calendaristice în cazul străinului căruia i s-a anulat viza sau a cărui ședere a devenit ilegală și în termen de 30 de zile calendaristice în cazul străinului căruia i s-a refuzat prelungirea dreptului de ședere ori căruia acest drept a fost anulat sau revocat.

Reclamantul susține că autoritatea emitentă nu a respectat termenul legal prevăzut de art. 52 din Legea nr. 200/2010 și nu a individualizat corespunzător situația sa juridică, aplicând în mod eronat dispozițiile legale incidente, fapt ce a condus la emiterea unei decizii nelegale și neîntemeiate.

În aceste condiții, reclamantul consideră că actul administrativ contestat a fost emis cu încălcarea normelor legale imperative, fiind afectat de vicii de legalitate ce atrag anularea acestuia de către instanța de judecată.

Consideră că decizia emisă de Inspectoratul General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne contravine principiului proporționalității și este lipsită de o motivare suficientă și plauzibilă.

Sub acest aspect, se relevă că actul administrativ contestat trebuia să conțină o expunere clară și completă a raționamentelor de fapt și de drept care au stat la baza emiterii sale, astfel încât destinatarul acestuia să poată înțelege motivele concrete pentru care s-a ajuns la concluzia adoptată de autoritatea emitentă.

Or, Direcția Regională Sud a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI avea obligația pozitivă de a examina în mod efectiv explicațiile oferite de reclamant, de a analiza argumentele invocate de acesta și de a le aprecia în mod individualizat, în raport cu situația sa concretă. Lipsa unei asemenea analize și a unei motivări reale denotă o abordare formală din partea autorității publice, incompatibilă cu exigențele principiului proporționalității și ale bunei administrări.

În aceste condiții, reclamantul apreciază că decizia contestată a fost emisă cu încălcarea obligației de motivare a actelor administrative și fără respectarea echilibrului just între scopul urmărit de autoritate și efectele produse asupra drepturilor și intereselor sale legitime, ceea ce atrage nelegalitatea acesteia.

Astfel, reclamantul este de părerea că pârâtul Inspectoratul General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne avea obligația de a emite decizia contestată inclusiv prin prisma respectării principiului proporționalității sancțiunii aplicate în raport cu fapta imputată. Or, în circumstanțele cauzei, sancțiunea returnării de pe teritoriul Republicii Moldova apare ca fiind una excesivă și neproporțională.

În esență, dreptul discreționar al autorității publice presupune posibilitatea administrației de a răspunde în mod flexibil la diverse situații, prin adoptarea unor decizii individuale în cadrul legal stabilit, asigurând astfel un just echilibru între scopul legal abstract urmărit și circumstanțele reale ale unei situații concrete.

Totodată, exercitarea dreptului discreționar nu conferă autorității publice o libertate absolută de apreciere. Acțiunea administrativă trebuie să se întemeieze pe o exercitare corectă, rezonabilă și justificată a discreției, cu respectarea principiilor legalității, proporționalității și bunei-credințe.

În acest context, reține reclamantul că autoritățile publice au obligația de a acționa cu bună-credință, în limitele competenței legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul discreționar. Prin urmare, administrația este obligată să își exercite discreția fără erori de apreciere, iar lipsa unei analize reale și individualizate a situației reclamantului demonstrează existența unor erori discreționare, fapt ce atrage nelegalitatea deciziei contestate în speță.

Subliniază că, potrivit prevederilor art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, controlul exercitării dreptului discreționar de către autoritatea publică se limitează la verificarea faptului dacă aceasta: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar în conformitate cu scopul acordat prin lege.

Totodată face trimitere reclamantul că, art. 16 din Codul administrativ consacră faptul că dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai

multe soluții legale, corespunzătoare scopului legii, în procesul aplicării unei dispoziții legale, exercitarea acestuia neputând conduce la desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

În acest context, se reține că motivarea actului administrativ, în special a celui cu caracter defavorabil, trebuie să cuprindă considerentele de fapt și de drept care au determinat emiterea acestuia. Motivarea trebuie să fie una reală, efectivă și întemeiată pe probe, oferind răspunsuri obiective cu privire la modul în care cerințele abstracte ale normei legale au fost raportate și aplicate la situația de fapt concretă a destinatarului actului, or Simpla reproducere a unor texte de lege în cuprinsul actului administrativ echivalează cu lipsa motivării, întrucât nu permite verificarea raționamentului autorității publice și nici evaluarea proporționalității măsurii dispuse.

Cinsoderă că, motivarea actului administrativ trebuie să ofere destinatarului acestuia, precum și oricărui observator obiectiv, convingerea că ingerința autorității publice în drepturile persoanei este justificată și proporțională, or principiul proporționalității presupune punerea în balanță a drepturilor și intereselor persoanei cu interesul public urmărit, printr-o analiză efectivă a avantajelor și dezavantajelor măsurii oficiale raportate la scopul legitim urmărit.

Relaționând cele expuse anterior și coroborându-le cu prevederile art. 29 din Codul administrativ, reclamantul deduce că aprecierea respectării principiului proporționalității presupune aplicarea unui test compus din patru elemente cumulative.

Astfel indică că, o măsură oficială întreprinsă de autoritățile publice sau supusă controlului instanței de judecată este proporțională doar în măsura în care: urmărește un scop legitim; este adecvată pentru atingerea acestui scop; este necesară și este rezonabilă.

Consideră reclamantul că, scopul măsurii constituie criteriul și punctul de referință pentru analiza caracterului adecvat, necesar și rezonabil al acesteia. În lipsa unui scop legitim, măsura nu poate fi considerată proporțională. Or, reclamantul consideră că Inspectoratul General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne a omis să efectueze o analiză reală și explicită cu privire la existența și natura scopului legitim urmărit prin actul administrativ contestat, precum și cu privire la celelalte elemente ale testului de proporționalitate.

Indică faptul că din cuprinsul actului administrativ nu rezultă o motivare privind caracterul necesar al măsurii dispuse. O măsură oficială este necesară doar în situația în care nu există o alternativă mai puțin intruzivă, dar la fel de adecvată, care să permită atingerea aceluiași scop cu un grad similar de certitudine și cu un efort comparabil, respectiv cu un minim de ingerință în drepturile persoanei.Măsura aleasă poate fi considerată necesară numai în lipsa unei alte măsuri mai puțin restrictive care ar putea produce același rezultat cu aceeași siguranță.

Menționează că, în ceea ce privește testul de rezonabilitate, o măsură oficială este rezonabilă doar dacă ingerința produsă prin aceasta nu este excesivă sau disproporționată în raport cu scopul urmărit. Acest element reprezintă criteriul central al oricărui test de proporționalitate și impune o analiză atentă a raportului dintre avantajele obținute prin măsura adoptată și prejudiciile cauzate drepturilor persoanei.

Indică că, în speță, acest test nu a fost efectuat sub niciun aspect de către Direcția Regional Sud a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, actul administrativ contestat neconținând o analiză clară, structurată și factică a rezonabilității măsurii. Lipsa unei asemenea evaluări denotă o abatere de la principiul preeminenței dreptului și atrage nelegalitatea măsurii dispuse.

Indică, în sensul enunțat, că art. 36 din Codul administrativ consacră principiul supremației dreptului, care constă în obligația instanței de judecată competente să soluționeze acțiuni în contencios administrativ de a respecta acest principiu, potrivit căruia demnitatea omului, drepturile și libertățile acestuia constituie valori supreme și sunt garantate de stat.

Subliniază că instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Reține că principiile constituționale enunțate fac parte din arsenalul de apărare juridică atât al cetățenilor Republicii Moldova, cât și al străinilor, aceste valori și dimensiuni juridice fiind detaliate și integrate într-un sistem de garanții constituționale care asigură exercitarea drepturilor fundamentale, iar nerespectarea lor atrage, în mod inevitabil, sancțiuni legale.

Este de părerea că, pentru motivele expuse, problema abordată în cauză încalcă dreptul său, ca cetățean al *****, la un proces echitabil și că, chiar și ținând cont de marja de apreciere de care dispune statul, Direcția Regională Sud a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nu a menținut un „echilibru just" între interesele concurente implicate, motiv pentru care ingerința în dreptul reclamantului la respectarea vieții private nu a fost proporțională cu scopurile legitime urmărite.

Reclamantul și-a întemeiat cererea de chemare în judecată pe prevederile art. 3 alin. (1) din Legea 257/2013, art. 10, 11, 16, 17, 18, 22, 29, 36, 54, 162, 163, 208, 225, 225, 191 alin. (1) și 196 alin. (1) Cod administrativ, precum și pe prevederile Legii nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, solicitând anularea deciziei de returnare nr. ***** emisă de Direcția Regional Sud a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, prin care s-a dispus returnarea de pe teritoriul Republicii Moldova a reclamantului Miras Ismail, întrucât aceasta a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor legale și fără respectarea principiilor dreptului și proporționalității măsurii dispuse.

Cererea de chemare în judecată a fost repartizată judecătorului Judecătoriei Chișinău, Sediul Râșcani, Ina Pruteanu, la data de 29 septembrie 2025. Prin încheierea judecătorească din 30 septembrie 2025, s-a dispus transmiterea cauzei pentru examinare conform competenței la Judecătoria Cahul, Sediul Central, în cadrul acțiunii de contencios administrativ înaintată de Ismail Miras împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Sud, privind anularea deciziei nr. *****.

Potrivit fișei de repartizare a Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cauza a fost repartizată judecătorului Judecătoriei Cahul, Sediul Central, Daniliuc Cristina, la data de 10 octombrie 2025, iar prin încheierea din 13 octombrie 2025, cauza a fost primită în procedură fiind dispusă efectuarea mai multor acțiuni menite pentru examinarea elocventă a chestiunii admisibilității acțiunii și pregătirii corespunzătoare a cauzei pentru dezbateri judiciare.

Prin referința din 29 octombrie 2025, pârâtul Direcția Regional Sud a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI a solicitat respingerea acțiunii de anulare a deciziei nr. ***** cu privire la returnarea de pe teritoriul R. Moldova, în privința lui Miras Ismail și obligarea acestuia de a părăsi teritoriul R.Moldova, în coraborare cu art.52 alin. 1 lit. (a) al Legii nr.200 din 16 iulie 2010 cu privire la regimul străinilor în R.Moldova.

A indicat că, la data de 23 septembrie 2025, în *****, a fost depistat cetățeanul străin originar din *****, Miras Ismail, desfășurând activitate de muncă în calitate de bucătar, fără a deține permis de ședere în scop de muncă eliberat conform procedurilor prevăzute de legislație, manifestată prin prestarea activității la restaurantul „Taste of Turkey".

Comunică că, în cadrul verificării, s-a constatat că străinul menționat a prezentat un permis de ședere eliberat în scop de muncă la Societatea cu Răspundere Limitată „OZKA CONSTRUCTION", însă, de fapt, acesta desfășura activitate în cadrul restaurantului „Taste of Turkey", care aparține aceleași societăți. În vederea stabilirii legalității și scopului șederii sale pe teritoriul Republicii Moldova, conform prevederilor Ordinului MAI nr. 149 din 1 iunie 2015,

străinul a fost condus la oficiul Direcției Regionale Sud Comrat a IGM, în scopul de a participa la un interviu și a clarifica toate circumstanțele cazului.

Totodată, în vederea clarificării situației juridice a străinului pe teritoriul Republicii Moldova, au fost efectuate verificări în subsistemul informațional al IGM, unde, pe baza cererii depuse de cetățeanul Turciei, Miras Ismail, la data de 23 septembrie 2025, a fost emisă Decizia nr. 78 privind revocarea dreptului de ședere.

Menționează că, fiind accesat subsistemul informațional, s-a stabilit că Societatea cu Răspundere Limitată „OZKA CONSTRUCTION", cu adresa juridică ***** a depus la ghișeul unic al autorității competente pentru străini actele prevăzute de art. 431 din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, în vederea acordării dreptului de ședere provizorie în scop de muncă pentru cetățeanul străin Miras Ismail. Totodată, administratorul firmei a fost informat că străinul nu poate desfășura activitatea de muncă în cadrul întreprinderii până la primirea unei decizii definitive asupra materialului aflat în examinare, fiind atenționat că nerespectarea acestei dispoziții poate atrage răspunderea legală a angajatorului, conform legislației Republicii Moldova privind regimul străinilor. Această măsură are caracter preventiv și este necesară pentru asigurarea legalității șederii și activității străinului pe teritoriul Republicii Moldova.

În referire la cele expuse anterior, partea pârâtă face trimitere la prevederile legale relevante din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, și anume: art. 3, art. 43^1 alin. (3), (5), (6) lit. a) și b) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, precum și la art. 334 alin. (2) din Codul contravențional al Republicii Moldova.

Indică că, în consecință, în privința cetățeanului străin al *****, Miras Ismail, născut la data de 01 iulie 1977, a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție, în conformitate cu art. 334 alin. (2) din Codul contravențional al Republicii Moldova. Astfel, potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI nr. ***** din 23 septembrie 2025, cetățeanul *****, Miras Ismail, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 334 alin. (2) din Codul contravențional, fapt confirmat prin semnătura acestuia aplicată la punctul nr. 18 al procesului-verbal, unde recunoaște săvârșirea contravenției și acceptă sancțiunea contravențională stabilită.

Face trimitere partea pârâtă la conținutul contestației, prin care cetățeanul străin Miras Ismail invocă faptul că în cadrul dosarului contravențional nu ar fi fost administrate probe. Or, din materialele dosarului rezultă contrariul, întrucât Miras Ismail a confirmat, prin semnătura sa aplicată pe procesul-verbal de cercetare la fața locului și pe ordonanța de pornire a procesului contravențional, că a luat cunoștință de actele întocmite și de probele administrate în cauză.

Astfel, exercitarea oricărei activități de muncă pe teritoriul Republicii Moldova fără deținerea unui permis de ședere eliberat în scop de muncă, în modul stabilit de legislație, constituie contravenție. Totodată, prezența unei persoane în incinta unei întreprinderi, echipată în vestimentație specifică activității profesionale, în lipsa unei justificări legale sau contractuale, reprezintă o probă pertinentă și concludentă a desfășurării activității de muncă neautorizate.

În acest context, Direcția Regională Sud a Inspectoratului General pentru Migrație solicită aprecierea declarațiilor contravenientului, cetățeanul *****, Miras Ismail, ca fiind necorespunzătoare adevărului, întrucât acesta a desfășurat activitate de muncă fără a deține permis de ședere eliberat în scop de muncă. Totodată, se reține că respectivul se afla în incinta restaurantului „Taste of Turkey", purtând vestimentație specifică activității de muncă, fapt care a fost fixat și înregistrat pe suport optic de tip „DVD-R", anexat la materialele cauzei.

Pentru motivele expuse și în temeiul probelor administrate în cauză, Direcția Regională Sud a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI consideră contestația înaintată de cetățeanul *****, Miras Ismail, ca fiind nefondată și solicită respingerea acesteia în integralitate, cu menținerea actelor administrative contestate ca fiind legale și întemeiate.

În cadrul ședinței de judecată pentru dezbateri judiciare:

În ședința de judecată, reclamantul Miras Ismail în cadrul ședinței de judecată a susținut cererea de chemare în judecată pe deplin, solicitând anularea deciziei nr. ***** pe motivele expuse în acțiune, suplimentar a indicat că decizia contestată nu este motivată, nu cuprinde motive de fapt și de drept privind returnarea reclamantului.

Reprezentantul reclamantului Miras Ismail, avocatul Mariana Turculeț în cadrul ședinței de judecată a susținut cererea de chemare în judecată pe deplin, solicitând anularea deciziei nr. ***** pe motivele expuse în acțiune, suplimentar a indicat că decizia contestată nu este motivată, nu cuprinde motive de fapt și de drept privind returnarea reclamantului.

Reprezentantul pârâtului Ștefan Bantuș în ședință a solicitat respingerea acțiunii de anulare a deciziei nr. ***** cu privire la returnarea de pe teritoriul R. Moldova, în privința lui Miras Ismail și obligarea acestuia de a părăsi teritoriul R.Moldova, în coraborare cu art.52 alin. 1 lit. (a) al Legii nr.200 din 16 iulie 2010 cu privire la regimul străinilor în R.Moldova.

Admisibilitatea acțiunii și competența instanței de contencios administrativ:

În privința admisibilității acţiunii în contenciosul administrativ, judecătorul specializat în materia contenciosului administrativ, reține următoarele.

Conform art.22 alin. (1) Cod administrativ, Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative.

Potrivit prevederilor art.207 alin.(1)-(2) Cod administrativ, Instanţa verifică din oficiu dacă sînt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs. (2) Acţiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărîre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunţat la acţiune sau şi-a retras acţiunea într-un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept sau că între parţi s-a încheiat o tranzacţie de împăcare; c) la aceeaşi sau la altă instanţă de judecată se examinează o acţiune între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept; d) acţiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17; f) nu sînt întrunite condiţiile prevăzute la art.208; g) acţiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerinţelor prevăzute la art.211 alin.(1) şi (2) şi art.212 alin.(1) şi reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.

Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ: a) prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului; b) competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru

examinarea acțiunii în contenciosul administrativ; c) respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrative; d) respectarea procedurii prealabile; e) respectarea termenului de înaintare a acțiunii; f) prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Din conținutul cererii de chemare în judecată și esența revindecărilor formulate, se constată că, reclamantul Miras Ismail își exprimă 24 septembrie 2025, solicitând anularea acesteia.

Decizia Inspectoratul General pentru Migrație MAI, Direcția Regională Sud contestată în speță, constituie o formă a activității administrative, or, reclamantul revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art.17 Cod administrativ, privind anularea actului administrativ individual defavorabil emis în baza Legii nr.200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova.

Verificând aspectele legate de admisibilitatea/inadmisibilitatea acțiunii în ordinea contenciosului administrativ, instanța de judecată, a stabilit faptul că, prezența acțiune constituie obiect de examinare în ordinea contenciosului administrativ, or se contestă decizia de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova nr.*****.

Potrivit art. 17 Cod administrativ, Drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Art.39 alin.(1) și (2) Cod administrativ, stabilește că Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit; Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

La caz, cu referire la cele menționate, instanța conchide că reclamantul Miras Ismail revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art.17 Cod administrativ.

Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

Potrivit art.208 Cod administrativ, alin.(1) Până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege; alin.(3) Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acţiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

Conform art. 209 alin. (1) Cod administrativ, Acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia;.

Cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, asemenea categorii de litigii sunt exceptate de la obligativitatea parcurgerii etapei prejudiciare, în conformitate cu 54 alin.(1) din Legea nr.200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova coroborat cu art.163 lit.c) Cod Administrativ.

Același lucru rezultă și din textul comunicării prin care s-a adus la cunoștința solicitantului actul administrativ individual defavorabil contestat, și anume: ”Prezenta decizie, poate fi atacată pe calea contenciosului administrativ, fără respectarea vreunei proceduri prealabile, în termen de 30 zile de la data comunicării”.

În conformitate cu prevederile art.209 alin.(1) și (2) lit.a), având în vedere circumstanțele constatate, instanța de judecată concluzionează că reclamantul a respectat termenul de depunere a acțiunii. Astfel, din actele cauzei rezultă că decizia contestată a fost emisă pe 24 septembrie

2025, fiind comunicată reclamantului sub semnătură la 24 septembrie 2025, iar cererea de chemare în judecată a fost depusă la 29 septembrie 2025, la Juidecătoria Chișinău (sediul Rîșcani) în termenul prevăzut de art.209 din Codul administrativ.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 30 septembrie 2025 s-a transmis spre examinare conform competenței la Judecătoria Cahul (sediul Central) cauza la acțiunea de contencios administrativ înaintată de Ismail Miros împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția regională Sud privind anularea deciziei nr.*****.

Prin încheierea din 13 octombrie 2025, în vederea pregătirii pricinii pentru dezbaterue judiciare, judecătorul a dispus stabilirea termenului pârâtului Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția regională Sud pentru depunerea referinței, prezentarea dosarului administrativ, probelor suplimentare, documentelor pe care le deține (inclusiv copiile actelor subordonate legii pertinente cazului care nu sunt publicate), inclusiv celor electronice și să acorde instanței informațiile relevante necesare examinării complete şi soluționării juste a cauzei de contencios administrativ, oferindu-i termen pînă la data de 24 octombrie 2025, ora 14:00, începutul dezbaterilor judiciare fiind fixat pentru data de 31 octombrie 2025, ora 12:20. Încheierea a fost notificată pârâtului la data de 13 octombrie 2025 prin intermediul adresei electronice.

La fel, ținând cont de obiectul acțiunii, sediul autorității publice pârâte și având în vedere prevederile art.191 alin.(1) Cod administrativ, examinarea prezentei cauze ține de competența Judecătoriei Cahul (sediul Central), or obiectul acesteia nu se regăsește în excepțiile de la alin.(2) și (3) a art.191 Cod administrativ.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale. Alte motive de inadmisibilitate a acțiunii în baza art.207 Cod administrativ, la caz lipsesc.

La fel verificând portalul național al instanțelor de judecată a constatat că la caz nu există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept, nu există pe rol o acţiune între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept. Astfel, acțiunea este admisibilă.

Aprecierea instanței:

Audiind explicațiile participanților prezenți la proces, studiind materialele cauzei, analizând probele, instanţa de judecată ajunge la concluzia de a respinge acțiunea înaintată de Miras Ismail și avocatul Mariana Turculeț în interesele lui Miras Ismail către Inspectoratul General pentru Migrație MAI, privind anularea deciziei de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova nr.*****, din considerentele ce urmează.

Potrivit art. 218 Cod administrativ, examinarea şi soluţionarea în fond a acţiunii în contencios administrativ are loc conform prevederilor Codului de procedură civilă, cu următoarele excepţii: a) examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în şedinţă publică, iar în cazuri de excepţie stabilite de lege – în şedinţă închisă. Participanţii la proces se citează; în citaţie se comunică locul, data şi ora şedinţei. Dacă participanţii la proces convin de comun acord, examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în procedură scrisă; b) instanţa de judecată acceptă probele prezentate după termenul stabilit în faza de pregătire pentru examinarea în fond a acţiunii în contencios administrativ, numai dacă participanţii la proces justifică și probează imposibilitatea prezentării probelor în termenul stabilit de instanţă; c) participanţii la proces care s-au prezentat cel puţin o dată în şedinţa de judecată pe parcursul examinării acţiunii în contencios administrativ sau au efectuat acte de procedură în contextul examinării acţiunii în contencios administrativ nu pot invoca lipsa citaţiei

pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară; d) neprezentarea la şedinţa de judecată, fără motive temeinic justificate, a participanţilor şi/sau a reprezentanţilor lor nu împiedică soluţionarea acţiunii în contenciosul administrativ.

În conformitate cu prevederile art.130 alin.(1-3) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

Conform art.189 alin.(1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Potrivit art.206 alin.(1) lit.a) Cod administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare).

Prin prisma Codului administrativ, instanța de judecată, nu verifică numai legalitatea unui act administrativ ci realizează verificarea exercitării de către autoritatea publică a întregii activități, a dreptului discreționar. Prin drept discreționar al autorității publice înțelegem pe de o parte puterea pe care o are, autoritatea publică, în baza legii, să hotărască fie necesitatea actului însuși, fie cuprinsul lui, fie momentul alcătuirii lui, în funcție de interesul general pe care trebuie sa-l satisfacă continuu si permanent serviciul public și pe de altă parte posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare. Astfel, instanța de judecată analizează dacă, în procesul activității sale decizionale, materializată prin totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative, autoritatea publică a realizat dreptul discreționar: 1) cu respectarea limitelor de competență și regulilor de procedură instituite de lege; 2) cu luarea în considerare tuturor faptele relevante; 3) conform scopului acordat prin lege.

Prin prisma art.225 Cod administrativ, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Suplimentar, la capitolul verificării legalității exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar, urmează a fi verificat faptul respectării prevederilor art.137 Cod administrativ, care stabilește că, în exercitarea dreptului discreţionar atribuit, autorităţile publice trebuie să acţioneze: 1) cu bună-credinţă, 2) în limitele legal stabilite şi 3) cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Instanța de judecată denotă că, pârâtul, în calitatea sa de autoritate publică, a acționat corect și fără admiterea unor încălcări de ordin procedural, de fond sau competență stabilită de lege în procesul emiterii actului administrativ individual contestat la caz.

Astfel, reclamantul și reprezentantul său au contestat actul emis de Direcția Regională Sud al Inspectoratului General de Migrație al MAI în cadrul procedurii administrative realizate față de reclamantul Miras Ismail: decizia de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova *****.

Referitor la circumstanțele cauzei, la probele administrate, instanța de contencios administrativ reține următoarele:

Instanța de judecată constată cu certitudine că, la data de 11 septembrie 2025, în Cancelaria Direcției Regionale Sud a Inspectoratului General pentru Migrație, a parvenit cererea cetățeanului *****, Miras Ismail, născut la *****, prin care acesta a solicitat revocarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă, în legătură cu angajarea sa în cadrul Societății cu Răspundere Limitată „E OZBAYRAK”.

Totodată, instanța reține că, la data de 03 iunie 2022, în baza deciziei nr. 3111, reclamantului i-a fost acordat dreptul de ședere provizorie în scop de muncă, în calitate de lucrător imigrant, cu prelungire anuală, pentru o perioadă valabilă până la data de 30 noiembrie 2025, fiind documentat cu permis de ședere provizorie seria/nr. *****, eliberat la data de 19 noiembrie 2024, valabil până la 30 noiembrie 2025.

Instanța de judecată constată cu certitudine că, la data de 24 septembrie 2025, în privința reclamantului Miras Ismail a fost emisă decizia de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova *****, prin care acesta a fost obligat să părăsească teritoriul Republicii Moldova în termen de 15 zile calendaristice de la data aducerii la cunoștință a deciziei de returnare.

Ca temei al emiterii deciziei de returnare s-a reținut faptul că șederea reclamantului pe teritoriul Republicii Moldova a devenit ilegală, întrucât acesta desfășura activitate de muncă fără a deține permis de ședere eliberat în scop de muncă, în modul stabilit de legislație.

Instanța de jduecată constată, că la data de 23 septembrie 2025, în privința reclamantului Miras Ismail a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI *****, în baza art. 334 alin. (2) Cod Contravențional. Prin procesul-verbal menționat, reclamantului i-a fost aplicată sancțiunea contravențională sub formă de amendă în cuantum de *****, pentru săvârșirea faptei de încălcare a regulilor de ședere pe teritoriul Republicii Moldova, manifestată prin desfășurarea activității de muncă în calitate de bucătar fără a deține permis de ședere în scop de muncă, eliberat conform legii. Fapta a fost calificată în baza prevederilor art. 334 alin. (2) Cod Contravențional. Reclamantul și-a exprimat acordul cu decizia de sancționare, însă, până la momentul examinării cauzei, amenda nu a fost achitată (fila dosarului 49).

În conformitate cu art.84 din Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova, (1) evidenţa traversării de către străini a frontierei de stat este asigurată de Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră.

(2) Evidenţa străinilor pe teritoriul ţării se efectuează de către autoritatea competentă pentru străini prin introducerea informaţiilor în Sistemul informaţional integrat automatizat "Migraţie şi azil" şi, după caz, prin aplicarea menţiunii respective în documentele de călătorie sau prin eliberarea unei fişe de evidenţă, cu menţiunile corespunzătoare ale autorităţilor competente.

(3) Străinii care deţin viză şi cei care nu au obligaţia de a obţine viză de intrare în Republica Moldova pot intra pe teritoriul ţării şi se pot afla până la 90 de zile calendaristice în decursul oricărei perioade de 180 de zile calendaristice, ceea ce implică luarea în considerare a ultimei perioade de 180 de zile precedente fiecărei zile de şedere, dacă tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu prevăd altfel.

(4) În sensul aplicării dispoziţiilor alin.(2), data intrării se consideră ca fiind prima zi de aflare sau de şedere pe teritoriul Republicii Moldova, iar data ieşirii se consideră ca fiind ultima zi de aflare sau de şedere pe teritoriul Republicii Moldova.

(5) Perioadele de şedere şi de aflare autorizate în temeiul unui permis de şedere valabil după data de 1 ianuarie 2026, al unei cărţi de rezidenţă sau al unei vize nu sunt luate în considerare la calculul perioadei de şedere pe teritoriul Republicii Moldova în sensul alin.(2).

(6) Metodologia de calcul al perioadei de aflare a străinilor care intră pe teritoriul Republicii Moldova fără vize se aprobă de către ministrul afacerilor interne.

(7) Străinii aflaţi temporar în mod legal pot rămâne pe teritoriul Republicii Moldova numai până la data la care încetează dreptul de aflare stabilit prin viză, printr-un permis de şedere valabil după data de 1 ianuarie 2026, prin cartea de rezidenţă sau prin confirmarea dreptului de aflare, ulterior aceştia fiind supuşi, după caz, condiţiilor generale de intrare, aflare sau şedere pe teritoriul Republicii Moldova.

În conformitate cu art.84^1 din Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova, (1) Străinii aflaţi în Republica Moldova se bucură de aceleaşi drepturi şi libertăţi ca şi cetăţenii Republicii Moldova, garantate de Constituţia Republicii Moldova şi de alte legi, precum şi de drepturile prevăzute în tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte, cu excepţiile stabilite de legislaţia în vigoare.

(2) Străinii aflaţi pe teritoriul Republicii Moldova sînt obligaţi să respecte scopul pentru care li s-a acordat dreptul de intrare şi, după caz, dreptul de şedere pe teritoriul ţării, de asemenea să părăsească teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de şedere acordat.

(3) Pe timpul aflării sau şederii în Republica Moldova, străinii sînt obligaţi să respecte legislaţia Republicii Moldova şi să se supună, în condiţiile legii, controlului organelor abilitate.

(4) Pe durata şederii în Republica Moldova, străinii sînt obligaţi să declare la autoritatea competentă pentru străini, în termen de 15 zile calendaristice, despre schimbarea documentului de călătorie în baza căruia a fost obţinut dreptul de şedere.

(5) Străinii care îşi schimbă domiciliul sau reşedinţa sînt obligaţi ca, în termen de 15 zile de la data mutării la noua adresă, să informeze autoritatea competentă pentru străini pentru a fi luaţi în evidenţă.

(6) Străinii care îşi schimbă cetăţenia, care desfac sau anulează căsătoria sînt obligaţi, în termen de 15 zile, să informeze în acest sens autoritatea competentă pentru străini.

(7) Furtul sau pierderea documentului de călătorie, a permisului de şedere sau a buletinului de identitate pentru apatrizi, valabile după data de 1 ianuarie 2026, ori a cărţii de rezidenţă se declară la organul de poliţie teritorial în termen de 15 zile calendaristice.

(8) Străinii nu beneficiază de dreptul de a alege şi de a fi aleşi în organele legislative, cele executive sau în organele administraţiei publice locale, nici de a participa la sufragiul universal.

(9) Străinii nu pot fi membri de partid sau ai altor organizaţii social-politice.

(10) Străinii nu pot satisface serviciul militar în forţele armate ale Republicii Moldova.

Potrivit art.84^2 din Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova, (1) Străinii cu drept de şedere în Republica Moldova au dreptul la muncă şi la protecţia muncii în conformitate cu legislaţia în vigoare şi cu permisiunea organelor abilitate din domeniul ocupării forţei de muncă.

(2) Străinii sînt supuşi la impozite, taxe şi alte plăţi pe baze generale ca şi cetăţenii Republicii Moldova, dacă tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu stabilesc altfel.

(3) Angajatorul este partea responsabilă de integrarea lucrătorului imigrant în măsura obligaţiilor asumate prin contractul individual de muncă. Acesta poate achita cursurile de studiere a limbii române pentru străini sau desfăşura alte măsuri de integrare, ţinând cont de necesităţile şi interesul organizaţiei în cauză.

Articolul 43[1] alin. (1)-(5) din Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova, 1) În Republica Moldova imigrarea în scop de muncă a străinilor se efectuează în funcţie de necesităţile economiei naţionale în forţă de muncă calificată în cazul în care ocuparea locurilor de muncă vacante nu poate fi asigurată cu resurse umane autohtone, în conformitate cu prevederile prezentei legi, cu ale altor acte normative ce reglementează migraţia de muncă, precum şi cu ale tratatelor internaţionale din domeniu la care Republica Moldova este parte.

(2) În scopul asigurării necesităţilor economiei naţionale cu forţă de muncă, Guvernul, în baza Clasificatorului ocupaţiilor din Republica Moldova, aprobă şi actualizează, anual sau la necesitate, Lista ocupaţiilor prioritare.

(3) Pe teritoriul Republicii Moldova străinii pot desfăşura activităţi de muncă în baza dreptului de aflare sau a dreptului de şedere provizorie în scop de muncă şi a permisului de şedere provizorie în scop de muncă, eliberat de autoritatea competentă pentru străini la cererea beneficiarului solicitant.

(4) Autoritatea competentă pentru străini asigură controlul privind contracararea muncii ilegale prestate de străini pe teritoriul Republicii Moldova.

(5) Pînă la sosirea străinului în Republica Moldova, după caz, beneficiarul solicitant depune la ghişeul unic al autorităţii competente pentru străini actele prevăzute de prezenta lege în vederea acordării dreptului de ședere provizorie în scop de muncă.

La fel, în temeiul art.51 alin.(1) din Legea menționată, împotriva străinilor care au intrat ilegal pe teritoriul Republicii Moldova, a căror şedere pe acest teritoriu a devenit ilegală, a căror viză sau al căror drept de şedere a fost anulat sau revocat, cărora li s-a refuzat prelungirea dreptului de şedere provizorie, al căror drept de şedere permanentă a încetat, a căror cerere privind recunoaşterea statutului de apatrid a fost respinsă, a fost încetată procedura respectivă sau al căror statut de apatrid a fost anulat, precum şi împotriva foştilor solicitanţi de azil, autoritatea competentă pentru străini dispune măsura returnării de pe teritoriul Republicii Moldova şi aplică interdicţia intrării în Republica Moldova pentru o perioadă determinată conform art.10.

În ordinea circumstanțelor relevate, instanța de judecată reiterează că, Miras Ismail este cetățeancă al Turciei.

Conform art.6 alin.(1)-(2) din Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova, (1) Intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiţii:

a) posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel;

b) posedă viză acordată în condiţiile prezentei legi sau, după caz, permis de şedere valabil ori buletin de identitate pentru refugiaţi sau pentru beneficiarii de protecţie umanitară, ori confirmare a dreptului de aflare pe teritoriul Republicii Moldova, dacă prin tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel;

c) prezintă documente care justifică scopul intrării, precum şi dovada unor mijloace corespunzătoare atît pentru întreţinere pe perioada şederii, cît şi pentru întoarcere în ţara de origine sau pentru tranzit către un alt stat în care există siguranţa că li se va permite intrarea;

d) prezintă garanţii că li se va permite intrarea pe teritoriul statului de destinaţie sau că vor părăsi teritoriul Republicii Moldova, în cazul străinilor aflaţi în tranzit;

e) nu sînt incluşi în categoria străinilor împotriva cărora s-a instituit măsura interdicţiei de intrare în Republica Moldova conform art.9 sau care au fost declaraţi indezirabili conform art.55;

f) nu prezintă pericol pentru securitatea naţională, ordinea şi sănătatea publică;

g) nu a fost instituit un consemn nominal de nepermitere a intrării în Republica Moldova.

(2) Intrarea străinilor pe teritoriul Republicii Moldova se poate face prin orice punct de trecere a frontierei de stat deschis traficului internaţional.

Potrivit art.6[1] din Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova, (1) La data intrării străinului pe teritoriul Republicii Moldova, durata de valabilitate a documentului de călătorie trebuie să depăşească cu cel puţin 3 luni data stabilită pentru părăsirea teritoriului Republicii Moldova.

(2) În situaţiile de excepţie prevăzute la art.21 alin.(1), precum şi în cazul funcţionarilor internaţionali care urmează să participe la evenimente de anvergură cu caracter naţional sau internaţional, organizate de către autorităţile publice centrale, se permite intrarea în Republica Moldova în baza unui document de călătorie a cărui valabilitate va depăşi cu mai puţin de 3 luni data stabilită pentru părăsirea teritoriului Republicii Moldova.

(3) Documentul de călătorie trebuie să conţină cel puţin două pagini libere.

(4) Documentul de călătorie trebuie să fie eliberat în ultimii 10 ani.

(5) Prevederile alin.(3) şi (4) nu se răsfrîng asupra cărţilor de identitate acceptate pentru trecerea frontierei de stat.

Art.14 alin.(3) din Legea enunțată prevede că, (1) Viza dă titularului dreptul de a intra pe teritoriul Republicii Moldova numai dacă, în momentul prezentării lui la punctul de trecere a frontierei de stat, Poliţia de Frontieră din subordinea Ministerului Afacerilor Interne constată că nu există nici unul dintre motivele de nepermitere a intrării în Republica Moldova prevăzute la art.8 alin.(1).

(2) Străinii care intră în Republica Moldova pot rămîne pe teritoriul ei numai în perioada stabilită în viză, cu excepţia cazurilor cînd li s-a acordat drept de şedere provizorie sau de şedere permanentă.

(3) Dacă în tratatele internaţionale sau în actele normative prin care se desfiinţează unilateral regimul de vize nu este prevăzută perioada pentru care vizele sînt desfiinţate, străinilor care nu au obligaţia obţinerii vizei pentru a intra în Republica Moldova li se permite accesul pe teritoriul ei. Aceştia pot să rămînă pentru o şedere neîntreruptă sau pentru mai multe şederi a căror durată nu va depăși 90 de zile calendaristice în decursul oricărei perioade de 180 de zile calendaristice, ceea ce implică luarea în considerare a ultimei perioade de 180 de zile precedente fiecărei zile de şedere.(4) În funcţie de scopurile pentru care se acordă, vizele pot fi:a) tip "A" – tranzit aeroportuar; b) tip "B" – tranzit; c) tip "C" – scurtă şedere; d) tip "D" – lungă şedere.

Astfel, instanța relevă că, relaţiile bilaterale dintre Republica Moldova şi Ecuador sunt bazate pe Protocolul privind stabilirea relațiilor diplomatice între Republica Moldova și Republica Ecuador (semnat la New York la 08.11.2011) și Acordul între Guvernul Republicii Moldova și Guvernul Republicii Ecuador privind călătoriile fără vize ale cetățenilor (semnat la Chișinău la 30.10.2012). Potrivit Acordului menționat - 1. Cetăţenii Părţilor contractante, indiferent de locul de reşedinţă, pot intra, tranzita, ieşi şi se afla pe teritoriul celeilalte Părţi fără viză, timp de 90 de zile, pe parcursul a fiecărei perioade de 180 de zile, începând cu data primei intrări. 2. Regulile de intrare, ieşire şi deplasare a cetăţenilor unui stat străin şi persoanelor fără cetăţenie, care îşi au reşedinţa permanentă pe teritoriul unei Părţi, se reglementează în conformitate cu legislaţia internă a Părţilor şi tratatele internaţionale la care acestea sunt parte.

În ordinea celor relatate, instanța reiterează că, cu titlu de motiv al emiterii deciziei de returnare ***** a constituit faptul că șederea lui Miras Ismail a devenit ilegală, fără permis de ședere, eliberat în modul stabilit de legislație.

Reclamantul nu a prezentat, un act care să ateste existența dreptului de ședere în scop de muncă, permis de ședere provizorie în scop de muncă, eliberat de autoritatea competentă pentru străini, valabil la momentul emiterii deciziei de returnare, or, instanța de judecată reiterează că, legalitatea și temeinicia actului administrativ de returnare contestat la caz, se analizează anume raportat la situația de fapt și de drept existentă la momentul emiterii acestuia.

La caz, instanța subliniază că, conform procesului-verbal de cercetare la fața locului din data de 23 septembrie 2025, s-a constatat că, în ***** în restaurantul „Taste of Turkey", la bucătărie, a fost depistat cetățeanul originar din *****, Miras Ismail, care a prezentat permisul de ședere eliberat de către Inspectoratul General pentru Migrație la data de 19 noiembrie 2024, valabil până la 30 noiembrie 2025, în scop de muncă la Societatea cu Răspundere Limitată „OZKA CONSTRUCTION", însă, în realitate, acesta desfășura activitate în calitate de bucătar în cadrul firmei „E OZBAYRAK" S.R.L., cu adresa juridică în *****.

Instanța atrage suplimentar atenția asupra faptului că, în cadrul cercetării, au fost utilizate mijloace tehnico-științifice, respectiv înregistrarea video realizată cu telefon mobil de marcă „*****", material care a fost anexat la dosar pe suport CD (fila dosarului 29), fiind considerat o probă concludentă a vinovăției reclamantului, iar acesta fiind vizualizat în cadrul ședinței de judecată, s-a demonstrat desfășurarea activității de muncă fără drept legal pe teritoriul Republicii Moldova**,** de către reclamant.

Totodată, instanța remarcă că, reclamantul la momentul emiterii deciziei de returnare nu se afla în una din situațiile de acordare a tolerării rămânerii pe teritoriul Republicii Moldova, conform art.art.67-68 din Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova, care prevăd că, art.67 - (1) Tolerarea rămînerii pe teritoriul Republicii Moldova, denumită în continuare tolerare, reprezintă permisiunea, acordată de autoritatea competentă pentru străini, de a rămîne pe teritoriul ţării străinilor care nu au drept de şedere şi care, din motive obiective, nu pot părăsi teritoriul Republicii Moldova. (2) Prin motive obiective, în sensul prezentei legi, se înţeleg împrejurările independente de voinţa străinului, imprevizibile, care nu pot fi înlăturate şi din a căror cauză străinul nu poate părăsi teritoriul Republicii Moldova. Art.68 - Categoriile de străini care pot beneficia de acordarea tolerării (1) De acordarea tolerării pot beneficia: a) străinii împotriva cărora s-a dispus măsura luării în custodie publică şi care nu au putut fi returnaţi în termen de 6 luni; b) străinii care se află în situaţiile menţionate la art.12 alin.(1) şi care nu îndeplinesc condiţiile prevăzute de prezenta lege pentru acordarea unui drept de şedere; c) străinii cărora li s-a respins prin hotărîre judecătorească irevocabilă cererea de acordare a unei forme de protecţie, în conformitate cu prevederile legale, şi care, din motive obiective, nu au părăsit teritoriul Republicii Moldova în termenul stabilit de lege; d) străinii a căror prezenţă temporară pe teritoriul Republicii Moldova este cerută de interese publice; e) străinii care sînt sau care au fost victime ale traficului de fiinţe umane, pe perioada de reflecţie; f) străinii în privinţa cărora s-a dispus suspendarea executării măsurii de îndepărtare de pe teritoriul Republicii Moldova; g) familiile (străinii căsătoriţi) cu copii a căror şedere a devenit ilegală. (2) Tolerarea nu se acordă străinilor declaraţi indezirabili sau împotriva cărora s-a dispus măsura expulzării.

Instanța de judecată denotă că, în cererea de chemare în judecată reclamantul nu a prezentat careva argumente susținute prin probe care ar demonstra ilegalitatea sau netemeinicia actului administrativ contestat.

Reclamantul nu a demonstrat existența unei căsătorii încheiate pe teritoriul RM, la momentul emiteri deciziei de returnare.

Legalitatea și temeinicia actului administrativ contestat instanța o apreciază anume raportat la momentul emiterii acestuia.

Suplimentar, instanța de judecată remarcă că, întrucât reclamantul Miras Ismail, cetățean al ***** nu și-a legalizat statutul său pe teritoriul Republicii Moldova, aceasta a fost returnată prin decizia *****, decizie pe care instanța o apreciază ca legală, bazată pe procesele-verbale și deciziile agentului constatator de aplicare a sancțiunii contravenționale în baza art.art.334, alin. (2), Cod Contravențional, care a fost recunoscut de reclamant. Astfel, faptul că șederea reclamantului pe teritoriul Republicii Moldova a devenit ilegală la momentul emiterii deciziei de returnare se confirmă atât prin faptul aplicării sancțiunii contravenționale în raport cu reclamanta în temeiul art.334 alin.(2) Cod contravențional cât și prin faptul depășirii termenului pentru o şedere neîntreruptă sau pentru mai multe şederi de 90 de zile calendaristice în decursul oricărei perioade de 180 de zile calendaristice.

Așadar, cumulul probelor prezentate în raport cu argumentele invocate, formează instanței de judecată concluzia de respingere a acțiunii înaintate de Miras Ismail, la fel, raționalitatea și legalitatea actului administrativ contestat.

Potrivit prevederilor art.224 Cod administrativ, Examinînd acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; b) în baza unei acţiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă şi obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenţiei reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acţiuni în realizare, obligă la acţiune, tolerare sau inacţiune, dacă o astfel de pretenţie a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acţiuni în constatare, constată existenţa sau inexistenţa unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acţiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul; f) respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit.a)–e).

Instanța de judecată mai aplică la caz prevederile art.118 Cod administrativ, alin. (1) Motivarea este operaţiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esenţiale de drept şi de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreţionare trebuie să poată fi recunoscute şi punctele de vedere din care autoritatea publică a reieşit la exercitarea dreptului discreţionar. Motivarea trebuie să se refere şi la argumentele expuse în cadrul audierii. Alin.(2) Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreţionar, dacă este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigaţii, probe, audieri, opinii ale participanţilor contrare conţinutului final al actului etc. Alin.(3) Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual şi condiţionează legalitatea acestuia.

Analizând actele administrative contestate, instanța de judecată denotă legalitatea și temeinicia acestora, or, autoritatea publică, a realizat obligația de motivare a actelor administrative atât: a) în drept – indicând temeiul legal pentru emiterea actelor administrative contestate și anume, art.10, art.51-52, art.67-68 din Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova, cât și b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar fiind individualizate totalitatea motivelor de fapt care au dus la emiterea actului administrativ contestat - cu titlu de motiv al emiterii deciziei de returnare a constituit ședederea ilegală pe teritoriul Republicii Moldova.

Referitor la aspectul invocat de reprezentantul reclamantului și anume privind lipsa motivării deciziei autorității emitente, dar și faptul că decizia de returnare nu are o motivare elocventă așa cum prevede legislația contenciosului administrativ, totuși prin referința depusă de partea pârâtă ulterior în cadrul examinării cauzei a fost adusă claritatea temeinicei deciziei de returnare, or, Codul administrativ prevede că - O încălcare a prevederilor de formă şi procedură, care nu duce la nulitatea actului administrativ individual, este neînsemnată atunci cînd: motivarea necesară se recuperează ulterior de către autoritatea publică (art.123 alin.(1) lit.b) Cod administrativ).

Potrivit prevederilor art.123 alin.(2) Cod administrativ, Acţiunile prevăzute la alin.(1) pot fi recuperate pînă la finalizarea dezbaterilor judiciare în prima instanţă. Prin referința la cererea de chemare în judecată precum și în dezbaterile judiciare, reprezentantul autorității publice pârâte a suplinit aspectele de fapt și de drept referitoare la motivarea actului administrativ contestat.

Autoritatea competentă pentru străini, în exercitarea la caz a dreptului discreționar atribuit de lege – Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova a acționat cu bună-credință în limitele legale stabilite şi cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul în limita împuternicirilor și în baza procedurii stabilite expres de Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova.

Suplimentar, instanța de judecată relevă că, la momentul emiterii deciziei de returnare, Direcția Regională Sud al Inspectoratului General de Migrație al MAI, a verificat dacă străinul nu cade sub incidența art.60, art.68 ale Legii nr.200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova.

La momentul emiterii deciziei de returnare, reclamantul nu deținea calitatea de solicitant de azil. Astfel, autoritatea publică era în drept să aplice în raport cu reclamantul prevederile Legii nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova. La data emiterii deciziei de returnare, nu era incidentă excepția prevăzută la art. 2 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 200/2010, potrivit căreia străinii al căror regim este reglementat prin Legea nr. 270-XVI din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova nu cad sub incidența prezentei legi, cu excepția situațiilor în care, pentru rațiuni de securitate națională sau ordine publică, se impune returnarea de pe teritoriul Republicii Moldova.

Din materialele dosarului administrativ rezultă că reclamantul Miras Ismail a depus, la data de 17 septembrie 2025, cerere prin care a comunicat că, având în vedere încetarea activității în cadrul companiei Societatea cu Răspundere Limitată „OZKA CONSTRUCTION” și intenția de a începe activitatea într-o altă firmă, solicită anularea permisului de ședere, valabil până la 30 noiembrie 2025 (fila dosarului 42).

Se apreciază că cererea formulată de reclamant privind anularea permisului de ședere nu influențează analiza legalității deciziei de returnare. Aceasta a fost depusă anterior emiterii deciziei de returnare și are ca obiect doar modificarea statutului permisului de ședere, fără a

aduce atingere constatărilor autorității cu privire la șederea ilegală și desfășurarea activității de muncă fără drept. Prin urmare, cererea reclamantului nu poate constitui temei pentru suspendarea sau anularea deciziei *****, nefiind incidentă în contextul verificării legalității actului administrativ contestat.

Drept urmare a circumstanțelor de fapt constatate, raportate la cadrul legal aplicabil la caz, având în vedere că, actul administrativ contestat la caz, este legal și întemeiat, instanța de judecată va respinge integral acțiunea înaintată de Miras Ismail către Direcția Regională Sud al Inspectoratului General de Migrație al MAI cu privire la anularea Deciziei de returnare *****.

În conformitate cu prevederile art. art. 224 alin. (1) lit. f), 229, 232 din Codul administrativ, art. art. 236-241 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e

Se respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de reprezentantul reclamantului Ismail Miras, avocatul Mariana Turculeț împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Sud cu privire la anularea deciziei de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova *****.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Sud (sediul Cahul) în termen de 30 zile din data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Cahul (sediul Central). Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la Judecătoria Cahul (sediul Central).

Preşedintele şedinţei,
Judecător /semnătura/ **Cristina Daniliuc**

Copia corespunde cu originalul
Judecător Cristina Daniliuc